

- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Republika Federalna Niemiec i Królestwo Szwecji pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 96 z 23.3.2015.
Dz.U. C 146 z 4.5.2015.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 14 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 4 de Madrid – Hiszpania) – María Elena Pérez López/Servicio Madrileño de Salud (Comunidad de Madrid)

(Sprawa C-16/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzule 3–5 — Zawieranie kolejnych umów o pracę na czas określony w publicznym sektorze ochrony zdrowia — Środki zapobiegania nadużyciom w nawiązywaniu kolejnych stosunków pracy na czas określony — Kary — Zmiana kwalifikacji stosunku pracy — Prawo do odprawy)

(2016/C 419/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 4 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María Elena Pérez López

Strona pozwana: Servicio Madrileño de Salud (Comunidad de Madrid)

Sentencja

1) Klauzulę 5 pkt 1 lit. a) Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby uregulowanie krajowe, takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, było stosowane przez organy jednostronne państwa członkowskiego z takim skutkiem, że:

— zawieranie kolejnych umów o pracę na czas określony w publicznym sektorze ochrony zdrowia jest uważane za uzasadnione przez „obiektywne powody” w rozumieniu tej klauzuli z tego względu, że umowy te są oparte na przepisach prawnych zezwalających na ich ponowne zawieranie w celu zapewnienia określonych prac o charakterze tymczasowym, koniunkturalnym lub nadzwyczajnym, podczas gdy w rzeczywistości potrzeby te są stałe i długookresowe;

— na właściwym organie administracji nie ciąży żaden obowiązek utworzenia stanowisk strukturalnych kładącego kres zatrudnieniu personelu statutowego o charakterze doraźnym, a organ ten może obsadzać utworzone stanowiska strukturalne w drodze zatrudniania personelu „tymczasowego”, co prowadzi do utrzymania niepewnej sytuacji pracowników, mimo że dane państwo boryka się ze strukturalnym deficytem stanowisk etatowych w tym sektorze.

2) Klauzulę 5 porozumienia ramowego załączonego do dyrektywy 1999/70 należy interpretować w ten sposób, że co do zasady nie stoi ona na przeszkodzie obowiązywaniu ustawodawstwa krajowego, które nakazuje, by stosunek umowny podlegał rozwiązaniu z dniem określonym w umowie zawartej na czas określony i by należało dokonać wszelkich ostatecznych rozliczeń niezależnie od ewentualnego nowego powołania, pod warunkiem że ustawodawstwo to nie podważa celu lub skuteczności porozumienia ramowego, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

- 3) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na czwarte z pytań postawionych przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 4 de Madrid (sąd administracyjny nr 4 w Madrycie, Hiszpania).

(¹) Dz.U. C 96 z 23.3.2015.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 września 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor Bedrijfsleven – Niderlandy) – Koninklijke KPN NV i in./Autoriteit Consument en Market (ACM)

(Sprawa C-28/15) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólne ramy regulacyjne sieci i usług łączności elektronicznej — Dyrektywa 2002/21/WE — Artykuły 4 i 19 — Krajowy organ regulacyjny — Przepisy harmonizujące — Zalecenie 2009/396/WE — Znaczenie prawne — Dyrektywa 2002/19/WE — Artykuły 8 i 13 — Operator wskazany jako posiadający znaczącą pozycję na rynku — Obowiązki nałożone przez krajowy organ regulacyjny — Kontrola cen i obowiązki związane z systemem księgowania kosztów — Stawki za zakańczanie połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych — Zakres kontroli, jaką sądy krajowe mogą sprawować nad decyzjami krajowych organów regulacyjnych)

(2016/C 419/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Koninklijke KPN NV, KPN BV, T-Mobile Netherlands BV, Tele2 Nederland BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV, Ziggo Services BV dawniej UPC Nederland BV, Ziggo Zakelijk Services BV dawniej UPC Business BV

Strona pozwana: Autoriteit Consument en Market (ACM)

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., w związku z art. 8 i 13 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywy o dostępie), zmienionej dyrektywą 2009/140, należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy rozpatrujący spór dotyczący zgodności z prawem obowiązku taryfowego nałożonego przez krajowy organ regulacyjny w odniesieniu do świadczenia usług zakańczania połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych może przyjąć rozstrzygnięcie odbiegające od zalecenia Komisji 2009/396/WE z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uregulowań dotyczących stawek za zakańczanie połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych, rekomendującego model obliczania kosztów zwanym „pure BU LRIC” (Bottom-Up Long-Run Incremental Costs) jako właściwy środek regulacji cen na rynku zakańczania połączeń wyłącznie wtedy, gdy uzna, że wymagają tego względy związane z okolicznościami rozpatrywanej sprawy, w szczególności ze szczególnymi cechami rynku w danym państwie członkowskim.
- 2) Prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy rozpatrujący spór dotyczący zgodności z prawem obowiązku taryfowego nałożonego przez krajowy organ regulacyjny w odniesieniu do świadczenia usług zakańczania połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych może ocenić proporcjonalność tego obowiązku w świetle celów określonych w art. 8 dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140, a także w art. 13 dyrektywy 2002/19, zmienionej dyrektywą 2009/140, i uwzględnić okoliczność, iż wspomniany obowiązek służy wspieraniu interesów użytkowników końcowych na rynku detalicznym, który nie może podlegać regulacji.